

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/230/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1315210225
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Krajčo
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1315210225.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ondreja Krajča a členiek senátu JUDr. Jany Vlčkovej a JUDr. Moniky Holickej, v právnej veci žalobcu: I. Y., M.. X.X.XXXX, Q. F. Č.. XXX/X, R. C., proti žalovanej: L.. L. Y., M.. XX.XX.XXXX, Q. B. Č.. XXXX/X, P., zastúpenej spoločnosťou: G. F. P..D..G., P. P. Y. Č.. X, Q., o náhradu škody a nemajetkovej ujmy v sume 4.970,- eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 25. apríla 2019, č. k. 14C/349/2015-387, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovaná má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca po pripustení zmeny petitu žaloby uznesením na pojednávaní dňa 25.4.2019, domáhal proti žalovanej zaplata sumy 4.970,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,25% ročne zo sumy 4.970,- eur od 1.1.2014 do zaplata, titulom náhrady škody a nemajetkovej ujmy vzniknutej mu nariadeným predbežným opatrením uznesením Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 11C/73/2013 zo dňa 13.5.2013, ktorým bola žalobcovi ako odporcovi v uvedenom konaní uložená povinnosť dočasne nevstupovať do spoločného bytu sporových strán na Q. E. Č.. XX F. R. C., až do právoplatného skončenia konania vo veci určenia úplného vylúčenia odporcu z užívania bytu. Krajský súd v Bratislave uznesením sp. zn. 2Co/497/2013 zo dňa 31.10.2013, doručeným žalobcovi dňa 5.12.2013, zmenil uznesenie súdu prvej inštancie tak, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol a keďže podľa názoru žalobcu žalovaná spôsobila situáciu, keď mal bránené k prístupu bytu v zmysle predbežného opatrenia od mesiaca jún až december 2013, a neskôr aj z jej svojoľného rozhodnutia, uplatnil si v zmysle § 77 ods. 3 O.s.p. náhradu škody spočívajúcu vo výdavkoch vynaložených na nájomné za rozhodné obdobie, a to po zmene petitu žaloby pripustenej súdom prvej inštancie v celkovej sume 3.970,- eur a náhradu nemajetkovej ujmy v sume 1.000,- eur, spočívajúcu v bránení jeho styku ako otca s maloletými deťmi v mieste ich spoločného bydliska. Vykonaným dokazovaním zistil, že Okresný súd Bratislava III uznesením č.k. 11C/73/2013-24 zo dňa 13.5.2013 v právnej veci navrhovateľky (v posudzovanom spore žalovanej), proti odporcovi (v posudzovanom spore žalobcovi) nariadil predbežné opatrenie, ktorým uložil odporcovi povinnosť, aby dočasne nevstupoval do spoločného bytu č. X na X. U. na Q. E. Č.. XX F. R. C., bližšie špecifikovaného vo výroku rozhodnutia. Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd uznesením č.k. 2Co/497/2013-77 zo dňa 31.10.2013 zmenil uznesenie súdu prvej inštancie tak, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol. Okresný súd Bratislava III uznesením č.k. 10C/118/2013-250 zo dňa 19.3.2015 zastavil konanie v právnej veci úplného vylúčenia odporcu (v posudzovanom spore žalobcu) z užívania bytu z dôvodu, že navrhovateľka (v posudzovanom spore žalovaná) vzala svoju žalobu späť. Nájomnou zmluvou uzatvorenou dňa 9.1.2013 medzi žalobcom ako

nájomcom J. L. B. ako prenajímateľom vznikol nájomný vzťah na dobu určitú od 9.1.2013 do 8.1.2014 k bytu na P.K. E.. Č.. XX F. Q., s dohodnutou výškou nájomného v sume 490,- eur mesačne; podľa preberacieho protokolu zo dňa 9.1.2013 si žalobca prevzal nehnuteľnosť dňa 9.1.2013. Nájomnou zmluvou uzatvorenou dňa 28.10.2013 medzi žalobcom ako nájomcom a T. U. ako prenajímateľom vznikol nájomný vzťah na dobu určitú od 1.11.2013 do 31.10.2014 k bytu na A.G. E.. Č.. XX F. Q., s dohodnutou výškou nájomného v sume 530,- eur mesačne; preberací protokol zmluvné strany spísali dňa 28.10.2013 a následne dňa 8.11.2013. Na základe príjmového pokladničného dokladu žalobca dňa 28.10.2013 zaplatil prenajímateľovi nájomné za mesiac november 2013, depozit v sume 450,- eur a spoločnosti MADISON sumu 200,- eur za sprostredkovanie nájmu bytu. Konštatoval, že medzi stranami nebolo sporné, že žalobca sa odsťahoval zo spoločnej domácnosti v R. C. v januári 2013, keď uzatvoril nájomný vzťah k bytu na P. E.. Č.. XX F. Q., ktorý zmluvný vzťah mal trvať až do januára 2014, čo predstavuje obdobie prekrývajúce celé obdobie, počas ktorého trvalo predmetné predbežné opatrenie. Tento záväzný prejav vôle žalobcu vypovedá o jeho zámere užívať prenajatú nehnuteľnosť minimálne do začiatku januára 2014 a osvedčuje fakt, že žalobca nebol nútený sa odsťahovať zo spoločného bytu za účelom zabezpečenia si náhradného ubytovania vo forme nájmu z dôvodu nariadeného predbežného opatrenia. Predmetom vzájomnej konfrontácie strán boli iba okolnosti, za ktorých žalobca odišiel zo spoločnej domácnosti, a síce, či sa odsťahoval dobrovoľne, keďže v rámci e-mailovej komunikácie so žalovanou sa vyjadril, že si nevie predstaviť nažívanie v spoločnej domácnosti so žalovanou, alebo či bol nútený odísť v dôsledku psychického nátlaku zo strany manželky (žalovanej) a jej matky. Preukázaná bola aj skutočnosť, že predbežné opatrenie, v dôsledku ktorého mala žalobcovi vzniknúť škoda, bolo nariadené dňa 13.5.2013, teda viac ako štyri mesiace po tom, čo sa žalobca odsťahoval zo spoločného bytu. S poukazom na § 77 ods. 3 O.s.p. uviedol, že predpokladom pre pasívnu vecnú legitimáciu subjektu, ktorý navrhol nariadenie predbežného opatrenia voči tomu komu nariadeným predbežným opatrením vznikla ujma, je skutočnosť, že predbežné opatrenie zaniklo, alebo bolo zrušené, avšak nie z dôvodu opodstatnenosti návrhu vo veci samej, alebo z dôvodu uspokojenia práva subjektu, ktorý predbežné opatrenie navrhol. Mal za preukázané, že zákonná hypotéza v podobe zrušenia predbežného opatrenia v danom prípade nastala, keď odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie tak, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol. Okrem tohto základného predpokladu dikcia uvedeného ustanovenia vyžadovala pre vyvodenie zodpovednosti voči navrhovateľovi predbežného opatrenia vznik ujmy (majetkovej, alebo nemajetkovej) subjektu, voči ktorému bolo nariadené predbežné opatrenie a existenciu príčinnej súvislosti medzi ujmom a predbežným opatrením. Dospel k záveru, že medzi žalobcom tvrdenou škodou a nariadeným predbežným opatrením neexistuje príčinná súvislosť, keďže žalobca opustil spoločnú domácnosť z dôvodu trvalo a vážne narušených rodinných vzťahov už začiatkom januára 2013, teda dávno predtým, ako došlo k nariadeniu predbežného opatrenia. Nie je podstatné a relevantné, či žalobca opustil spoločnú domácnosť dobrovoľne, alebo na priamy, či nepriamy podnet a vplyv žalovanej a jej matky. Za určujúci považoval časový aspekt z hľadiska, či nariadené predbežné opatrenie predstavovalo príčinu odsťahovania sa žalobcu zo spoločnej domácnosti, a teda či následkom tohto predbežného opatrenia vznikla žalobcovi potreba zaobstarat' si nové bývanie, s ktorým mu vznikli náklady spojené s užívaním prenajatého bytu, ako aj odluka od jeho detí. V danom prípade však nenastala situácia, že žalobca býval v spoločnej domácnosti so žalovanou až do nariadenia predbežného opatrenia, ktorým mal dočasne obmedzený vstup do spoločného bytu, a teda nebol nútený za účelom vykonateľnosti súdneho rozhodnutia dočasne sa odsťahovať z predmetného bytu a zaobstarat' si nové bývanie, pretože v čase nariadenia predbežného opatrenia v predmetnom byte už nebýval. Z uvedeného dôvodu konštatoval, že žalobcovi objektívne nemohla predbežným opatrením vzniknúť ujma spočívajúca v úhradách nájomného za užívanie bytu na P. J. A. E. F. Q., a ani ujma spočívajúca v odlúčení od jeho detí. Poukázal na to, že v priebehu konania došlo k zmene procesno-právnej úpravy dňom 1.7.2016, keď nadobudol účinnosť zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“), ktorý v zmysle princípu priamej aplikability, ak nie je ustanovené inak, platí aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti (§ 470 ods. 1 C.s.p.). Podľa § 340 ods. 1, 2 C.s.p. ak neodkladné opatrenie zaniklo, alebo bolo zrušené z iného dôvodu než preto, že sa návrhu vo veci samej vyhovel, alebo preto, že právo navrhovateľa bolo uspokojené, navrhovateľ je povinný nahradiť škodu a inú ujmu tomu, komu neodkladným opatrením vznikli.

Odsek 1 sa nepoužije, ak bolo nariadené neodkladné opatrenie podľa § 325 ods. 2 písm. e); všeobecné ustanovenia o zodpovednosti za škodu tým nie sú dotknuté. Ust. § 325 ods. 2 písm. e) C.s.p., podľa ktorého neodkladným opatrením možno strane uložiť, aby nevstupovala dočasne do domu, alebo bytu, v ktorom býva osoba, vo vzťahu ku ktorej je dôvodne podozrivá z násillia, predstavuje ekvivalentnú právnu úpravu k ustanoveniu § 76 ods. 1 písm. g) O.s.p., a preto objektívnej zodpovednosti voči žalovanej založenej na preukázaní vzniku ujmy v priamej príčinnej súvislosti s nariadeným predbežným

opatrením, ktoré bolo zrušené, alebo zaniklo v zmysle § 340 ods. 1 C.s.p., sa v danom prípade už nemožno domáhať, prichádza do úvahy iba všeobecná zodpovednosť za škodu podľa § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka. Sám žalobca podaním zo dňa 7.12.2016 navrhol zmenu žaloby z dôvodu legislatívnej zmeny, avšak samotný poukaz na zmenu právnej úpravy nemožno z hľadiska dispozičných procesných úkonov kvalifikovať ako zmenu žaloby, keď navrhovaná zmena sa netýka vecného obsahu a petitu žaloby. Žalobca nerozšíril svoje subjektívne právo, neuplatnil si iné právo, a ani nezmenil a nedoplnil argumentáciu týkajúcu sa rozhodujúcich skutočností tvrdných v žalobe. S poukazom na ust. § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka dospel k záveru, že žalobca nepreukázal porušenie právnej povinnosti žalovanou, avšak ani nemohol, pretože táto neporušila žiadnu právnu povinnosť, ktorej porušením by žalobcovi mala vzniknúť škoda spočívajúca v nákladoch za užívanie prenajatých bytov v období jún až december v roku 2013. Je neprípustné, aby subjektívne právo žalovanej na podanie návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, sa považovalo za porušenie právnej povinnosti a bolo na ťarchu žalovanej z titulu následného zrušenia predbežného opatrenia odvolacím súdom. Vzhľadom na to, ak by aj žalobcovi vznikla škoda v dôsledku predbežného opatrenia nariadeného súdnym rozhodnutím, nie je možné zodpovednosť za takto vzniknutú škodu vyvodzovať voči žalovanej; táto nie je v danom prípade pasívne vecne legitimovaným subjektom sporu, a teda nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, ktorej sa žalobca v konaní domáha. V hypotetickej rovine pripustil, že by prichádzalo do úvahy porušenie právnej povinnosti žalovanou, ak by i napriek rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým zamietol návrh na nariadenie predbežného opatrenia, naďalej bránila žalobcovi vstupovať do ich spoločného bytu, avšak bolo preukázané, že od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu žalovanej (dňa 4.12.2013) žalovaná nebránila žalobcovi v návrate do ich bytu. Svedčí o tom e-mailová komunikácia medzi stranami, predmetom ktorej bolo dojednávanie sa o spôsobe odovzdania kľúčov od bytu a spôsobe financovania bytu, domácností a výchovy detí. K faktickému odovzdaniu kľúčov od predmetného bytu došlo dňa 5.9.2014. Skutočnosť, že priebeh tohto dojednávania nebol bezproblémový, však neznamená, že žalovaná by mala nejakým spôsobom brániť žalobcovi, aby do bytu vstupoval, čím by nerešpektovala súdne rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave. Zároveň uviedol, že ak by aj žalobca preukázal skutočnosť, že žalovaná mu svojim konaním bránila vstupovať a obývať ich spoločný byt napriek súdnemu rozhodnutiu, nebolo by možné dospieť k záveru o jej zodpovednosti za škodu spôsobenú týmto jej správaním, pretože žalobcovi mala vzniknúť škoda za obdobie, počas ktorého trvalo nariadené predbežné opatrenie, teda ešte pred vydaním rozhodnutia odvolacieho súdu. Z uvedeného dôvodu tu absentuje príčinná súvislosť medzi konaním (potenciálnym porušením právnej povinnosti) žalovanej a škodou. Z týchto dôvodov žalobu zamietol. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanej priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie v zákonom stanovenej lehote žalobca, žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Odvolanie odôvodnil tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď vychádza z ust. § 420 Občianskeho zákonníka, pričom v návrhu zmeny žaloby z dôvodu legislatívnej zmeny jednoznačne ako právny dôvod uviedol a aj odôvodnil § 424 Občianskeho zákonníka, čo je uvedené aj v bode 4 odôvodnenia rozsudku. Odvolanie odôvodnil aj tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam z dôvodu, že i keď na pojednávaníach nebola objektom dokazovania skutočnosť, kde býval pred nariadením predbežného opatrenia resp. či prejavil snahu vrátiť sa do spoločného bytu, v spise sú dôkazy o príčinnej súvislosti a okrem toho súdu nič nebránilo požiadať ho o vyjadrenie aj na poslednom pojednávaní dňa 25.4.2019. V tejto súvislosti namietal, že súd si osvojil nepravdivé tvrdenia žalovanej, keď konštatoval, že v konaní bolo preukázané, že od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu žalovanej mu žalovaná nebránila návratu do ich bytu. Uviedol, že na žiadnom pojednávaní sa neprejednávalo obdobie po 4.12.2013, keďže sa toho netýkala žaloba. Uviedol, že obdobie od 4.12.2013 do dátumu odovzdania kľúčov (5.9.2014) je predmetom ďalšej žaloby, ktorú podal na žalovanú na Okresnom súde Bratislava III, ktorá nadväzuje na trestné konanie voči žalovanej, keď na základe pokynu Generálnej prokuratúry IV/6/GPt184/2015/1000-9 zo dňa 31.3.2016 bolo voči nej začaté trestné stíhanie vo veci prečinu neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu, alebo k nebytovému priestoru, ktorý pokyn bol vydaný na základe jeho podnetu zo dňa 8.12.2015 na preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia prokurátorky KP BA, v ktorom podnete detailne popisuje všetky jeho pokusy o návrat do spoločného bytu od januára 2013. Manželka od januára 2013 začala obmedzovať jeho styk s deťmi najmä tým, že odmietala, aby sa vrátil do spoločného bytu; vstupu do bytu a následne styku s deťmi mu bránila tak, že nechávala zvnútra bytu kľúč v zámku a nereagovala na klopanie, zvonenie. Na prvom rozvodovom pojednávaní vyhlásil, že nesúhlasí s rozvodom a že sa okamžite vracia domov. Manželka bola z toho frustrovaná a začala zneužívať deti ako nástroj pomsty voči nemu tým, že systematicky blokuje ich štandardný styk v snahe

dosiahnuť ich maximálne vzájomné odcudzenie a tým získať výhodu pri rozhodovaní rozvodového súdu o tom, komu zverí deti do osobnej starostlivosti a o úprave styku s deťmi po právoplatnom ukončení rozvodového konania. Jej cieľom je dosiahnuť zákaz jeho styku s deťmi. Uviedol, že manželka ho bezdôvodne nechcela pustiť do ich spoločného bytu, v tejto súvislosti poukázal na záznam hliadky OO PZ R. C., ktorú telefonicky zavolať a na trestné oznámenie svokra L. zo dňa 7.5.2013, ktorým žalobcu krivo obvinil, že ho napadol a ublížil mu na zdraví, ktoré bolo dôvodom na nariadenie predmetného predbežného opatrenia a v ktorom sa pritom sám obviňuje z toho, že sa aktívne spolupodieľal na vyššie uvedenom skutku, keď manželka žalobcu nechcela pustiť do ich bytu. Odvolanie žalobca odôvodnil aj nedôvodnými protizákonnými zmenami zákonného sudcu. Uviedol v odvolaní stručný chronologický prehľad dôležitých udalostí resp. dokumentov, v ktorom okrem iného uviedol, že žalobu podal dňa 12.5.2015, pridelená bola na rozhodnutie JUDr. Moravovej, na výzvu súdu zaplatil súdny poplatok v sume 282,50 eur; následne podal sťažnosť na zbytočné prieťahy v konaní, ktorá bola predsedom súdu vyhodnotená ako dôvodná a vec bola zaradená do režimu sledovania; poukázal na celý priebeh konania pred súdom prvej inštancie a k zmene zákonného sudcu uviedol, že pri nazretí do spisu zistil, že predmetným konaním sa ako zákonný sudca zaoberali aj JUDr. Bartek, Mgr. Dubovská, opätovne JUDr. Moravová a následne JUDr. Maškovič, pričom o týchto zmenách nebol informovaný a pokladá ich za úmyselné a účelové a za porušenie jeho práva na zákonného sudcu. Na pojednávaní dňa 25.4.2019 vyhlásil JUDr. Maškovič bez akéhokoľvek odôvodnenia uznesenie o zrušení uznesenia zákonnej sudkyne JUDr. Moravovej s vyhlásením o skončení dokazovania, a keďže zápisnicu dostal až súčasne s rozsudkom, nemal možnosť sa proti tomuto uzneseniu odvolať. Takisto nemal možnosť vyjadriť sa k predbežnému právnomu posúdeniu, týkajúceho sa aplikácie § 340 ods. 2 C.s.p. a § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka na daný prípad, čím bol vynechaný z jeho návrhu zmeny žaloby § 424 Občianskeho zákonníka, na ktorom bola postavená žaloba, na základe čoho bola následne jeho žaloba zamietnutá z dôvodu, že žalovaná neporušila žiadnu právnu povinnosť. Konajúci súd odignoroval jeho detailné odôvodnenie úmyselného konania žalovanej, a to v žalobe, ako aj v jeho ďalších podaniach a nerozhodol uznesením o jeho žiadosti o pripustenie zmeny žaloby. K odôvodneniu napadnutého rozsudku namietal, že súd detailne cituje vyjadrenie žalovanej, avšak vynechal jeho vyjadrenie, v ktorom uviedol, že právny zástupca žalovanej sa nevyjadril k žiadnemu z predložených dokumentov, a teda žalovaná nespĺnila uznesenie zo zápisnice z pojednávania 8.2.2016, pričom aj svoje vyjadrenie poslala neskoro. Pokiaľ uvádza pojednávania, na ktorých sa vec prejednála, niektoré pojednávania vynechal a v interpretácii pojednávania dňa 9.1.2019 neprezentuje jeho dôležité časti, ale iba jeho nepodstatnú časť. Nie je pravda, že súd vykonal dokazovanie stranami predloženými listinnými dôkazmi, pretože žalovaná nepredložila ani jeden listinný dôkaz, ktorý by bolo možné pokladať za procesnú obranu; a tiež vylúčením sporových strán, pretože žalovaná formou monológu uviedla nepravdivé, zavádzajúce a predmetu žaloby sa netýkajúce vyjadrenia, súd stranám nepoložil ani jednu otázku, a preto nemožno hovoriť o vylúčení. Ďalej namietal, že nie je pravda, že sa odsťahoval zo spoločnej domácnosti, väčšina jeho osobných vecí, a aj všetky účtovné doklady zostali v ich byte, z bytu odišiel dňa 6.1.2013, pričom dôvod vynúteného odchodu je detailne popísaný v rôznych dokumentoch v spise (vrátane lekárskej správy). V období od 6.1.2013 do 9.1.2013 si hľadal nájomné ubytovanie v Q. a ku konštatovaniu súdu, že jeho zmluvný vzťah mal trvať až do januára 2014 uviedol, že bežnou podmienkou prenajímateľa je dlhodobjší zmluvný vzťah, minimálne jeden rok. Dôvodom jeho odchodu zo spoločnej domácnosti dňa 6.1.2013 sa súd nezaoberal, nepovažoval to za potrebné. S poukazom na ďalšie body odôvodnenia napadnutého rozsudku namietal, že v jeho prípade nešlo o žiadne odsťahovanie, ale o vynútený odchod zo spoločného bytu a súd sa nezaoberal tým, či sa do dátumu nariadenia predbežného opatrenia nepokúšal vrátiť naspäť do spoločného bytu. Považuje za cynické konštatovanie, že mu nemohla predbežným opatrením vzniknúť ani ujma spočívajúca v odlúčení od jeho detí, pretože jediným dôvodom návrhu na nariadenie predbežného opatrenia bola snaha žalovanej práve dosiahnuť toto odlúčenie. Namietal, že nie je pravda, že odvolací súd zrušil nariadené predbežné opatrenie ako nedôvodné a predčasné, pretože odvolací súd zamietol návrh na nariadenie predbežného opatrenia s konštatovaním, že by predstavovalo neprimeraný a zákonu nezodpovedajúci zásah do výkonu jeho vlastníckych práv a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života. Potreba uprednostnenia záujmu navrhovateľky na úkor práv odporcu však v danej veci nebola žiadnym spôsobom preukázaná. Podrobne sa vo svojom odvolaní vyjadril aj k ďalším bodom odôvodnenia napadnutého rozsudku a namietal nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, keď na daný prípad aplikoval ustanovenie § 420 Občianskeho zákonníka a zaoberal sa porušením právnej povinnosti žalovanou, napriek tomu, že žalobu založil na ustanovení § 424 Občianskeho zákonníka, upravujúce škodu spôsobenú úmyselným konaním proti dobrým mravom.

3. Žalovaná vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedla, že tvrdenia žalobcu, uvedené v jeho odvolaní, nie sú pravdivé. I keď predbežné opatrenie bolo zrušené, neskôr bolo súdmi po znaleckom dokazovaní zistené, že samostatný kontakt otca s deťmi je v rozpore so záujmami detí a takýto kontakt súd zakázal. V konaní predložila rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica vo veci právoplatného odsúdenia žalobcu vo veci ublíženia na zdraví, kde obeťou spomínaného útoku bol otec žalovanej, ktorý sa snažil jej pomáhať, z čoho vyplýva, že boli dôvodné jej tvrdenia o útokoch zo strany žalobcu v roku 2013. Žalobca odišiel zo spoločného bytu skôr, ako bolo nariadené predbežné opatrenie. Jeho odchod bol motivovaný exekúciou na byt, ktorú jej zamĺčal. Po doručení rozhodnutia Krajského súdu o zmene rozhodnutia ohľadne predbežného opatrenia, ktoré umožnilo žalobcovi užívať byt naďalej, sa žalobca do bytu nevrátil, pretože mu oznámila, že v takom prípade byt opustí ona a žalobca, ak by sa nasťahoval, musel by začať splácať hypotéku a poplatky spojené s užívaním bytu. Do bytu sa nenasťahoval ani po tom, ako byt opustila žalovaná a tento ostal prázdny a napokon po cca pol roku sa síce nasťahoval, ale nehradil ani poplatky, ani hypotéku a následne banka pristúpila k predaju bytu a tento sa predal za veľmi nevýhodných podmienok. Z dôkazov vyplýva, že tak odchod, ako ani návrat žalobcu do domácnosti, nesúviseli s platnosťou predbežného opatrenia, a to vecne ani časovo. Produkovanie procesných väd konania poukazovaním na zmenu zákonného sudcu považuje za účelové snahy žalobcu zvrátiť výsledok konania a za nepodložené a nezdôvodnené. Zmeny zákonného sudcu boli vykonané správnym procesným postupom a predstavujú bežnú a nevyhnutnú súčasť služobných a pracovných vzťahov, ktoré sa týkajú aj súdov.

4. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu a v medziach uplatnených odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

5. V prejednávanej veci súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu potrebnom na zistenie skutočností rozhodujúcich pre posúdenie dôvodnosti žaloby žalobcu, ktorou sa domáhal proti žalovanej náhrady škody a nemajetkovej ujmy vzniknutej mu nariadeným predbežným opatrením, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 191 C.s.p. a jeho skutkové zistenia majú oporu vo vykonanom dokazovaní, keď vzal do úvahy všetky rozhodujúce skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov a prednesov sporových strán vyplynuli najavo. Vec posúdil správne po právnej stránke, keď na zistený skutkový stav aplikoval ustanovenie § 77 ods. 3 O.s.p., účinné v čase podania žaloby a následne po zmene právnej úpravy príslušné ustanovenia C.s.p. a Občianskeho zákonníka a dospel k správne záveru, že žalobca nepreukázal, že ujma mu vznikla v priamej príčinnej súvislosti s nariadeným predbežným opatrením a zároveň, že žalovaná porušila určitú právnu povinnosť, v príčinnej súvislosti s ktorou by mu vznikla škoda, ktorej náhrady sa domáhal. Svoje zistenia a závery, pre ktoré žalobe nevyhovelo, aj riadne odôvodnil v súlade s § 220 ods. 2 C.s.p. a vysporiadal sa so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi sporových strán súvisiacimi s predmetom konania.

6. Žalobca sa podanou žalobou domáhal proti žalovanej náhrady škody a nemajetkovej ujmy vzniknutej mu nariadeným predbežným opatrením, uznesením Okresného súdu Bratislava III zo dňa 13.5.2013, ktoré mu bolo doručené dňa 24.5.2013 a ktorým mu bola uložená povinnosť dočasne nevstupovať do spoločného bytu špecifikovaného vo výroku rozhodnutia, pričom predmetné uznesenie súdu prvej inštancie bolo uznesením odvolacieho súdu zo dňa 31.10.2013, doručeným žalobcovi dňa 5.12.2013 zmenené tak, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia bol zamietnutý. Uplatnil si náhradu škody a nemajetkovej ujmy za obdobie od mesiaca jún až december 2013, a to náhradu výdavkov vynaložených na zaplatenie nájomného za prenajatý byt na P. E. J. M. na A. E. F. Q. a náhradu ujmy vzniknutej mu v dôsledku bránenia mu v styku s maloletými deťmi v mieste ich spoločného bydliska, a to s poukazom na ust. § 77 ods. 3 O.s.p., účinné v čase podania žaloby, upravujúce povinnosť navrhovateľa predbežného opatrenia nahradiť ujmy tomu, komu predbežným opatrením vznikli, a to v prípade, ak predbežné opatrenie zaniklo, alebo bolo zrušené z iného dôvodu, než preto, že sa návrhu vo veci samej vyhovelo, alebo preto, že právo navrhovateľa bolo uspokojené.

7. Z ust. § 77 ods. 3 O.s.p. vyplýva, že ten komu vznikla ujma predbežným opatrením má nárok na náhradu len takej ujmy, ktorá mu vznikla v dôsledku nariadeného predbežného opatrenia, a teda medzi vzniknutou ujmou a nariadeným predbežným opatrením musí existovať príčinná súvislosť.

8. Vzťahom príčinnej súvislosti sa v právnej teórii označuje priama väzba vzťahov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorej jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). O vzťah príčinnej súvislosti ide, ak je medzi konkrétnou skutočnosťou - v danom prípade nariadeným predbežným opatrením a ujmou, vzťah príčiny a následku; ak bola príčinou ujmy iná skutočnosť, zodpovednosť za túto ujmu

nenastáva. Otázka príčinnej súvislosti nie je otázkou právnou, ide o jej skutkové posúdenie vo všetkých konkrétnych súvislostiach, pričom nie je rozhodujúce časové hľadisko, ale vecná súvislosť príčiny a následku, časová súvislosť ale napomáha pri posudzovaní vecnej súvislosti (R 21/1992); príčinou vzniku škody nie je skutočnosť, ktorá je už sama následkom (R 7/1979).

9. V postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná (sama je následkom niečoho) a každý s ňou spojený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite, atribútom príčinnej súvislosti je totiž priamosť pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo - bezprostredne predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný, nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Z uvedeného je zrejmé, že nahradiť možno len takú ujmu, ktorá by inak nevznikla, ak by predbežné opatrenie nebolo nariadené.

10. V zmysle vyššie uvedeného je pre posúdenie príčinnej súvislosti medzi nariadeným predbežným opatrením a žalobcom tvrdenu ujmu rozhodujúca priamosť a bezprostrednosť pôsobenia konkrétnej príčiny, v danom prípade nariadenia predbežného opatrenia, ktorým žalobcovi bola uložená povinnosť dočasne nevstupovať do spoločného bytu strán, na konkrétny následok, ktorým je v danom prípade vznik nákladov na nájom bytu a nestretávanie sa žalobcu s deťmi v spoločnom byte.

11. Zo žalobcom predložených nájomných zmlúv však vyplýva, že príčinou vzniku výdavkov žalobcu na nájomné za prenajatý byt, náhrady ktorých sa domáha proti žalovanej za obdobie trvania predbežného opatrenia, nebolo jeho nariadenie, keďže mesačné nájomné za prenajatý byt uhradil aj pred jeho nariadením, a to na základe uzavretej nájomnej zmluvy. Na základe zistenia, že žalobca opustil spoločnú domácnosť z dôvodu trvalo a vážne narušených rodinných vzťahov predtým ako došlo k nariadeniu predbežného opatrenia, správne súd prvej inštancie dospel k záveru, že neexistuje príčinná súvislosť medzi žalobcom tvrdenu škodou a nariadeným predbežným opatrením. Správne tiež uviedol, že nie je podstatné a relevantné, či žalobca opustil spoločnú domácnosť dobrovoľne, alebo na priamy, či nepriamy podnet a vplyv žalovanej a jej matky, ale určujúcim je časový aspekt, či nariadené predbežné opatrenie bolo príčinou odsťahovania sa žalobcu zo spoločnej domácnosti, a teda či následkom predbežného opatrenia vznikla žalobcovi potreba zaobstaráť si nové bývanie, s ktorým mu vznikli náklady na nájomnom za prenajatý byt, ako aj odluka od jeho detí. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že predbežným opatrením žalobcovi ani objektívne nemohla vzniknúť ujma spočívajúca v úhradách nájomného za prenajatý byt na P. J. A. E., a ani ujma spočívajúca v odlúčení od jeho detí, keď aj zo žalobcom predložených nájomných zmlúv vyplýva, že v čase nariadenia predbežného opatrenia už v spoločnom byte nebýval, a teda ani s deťmi sa v ich spoločnom bydlisku nestretával. O tom, že príčinou bránenia žalobcovi v styku s deťmi a jeho odlúčení od nich nebolo nariadené predbežné opatrenie, svedčia aj tvrdenia žalobcu uvedené v jeho odvolaní, že jeho styk s deťmi začala obmedzovať žalovaná, a to od januára 2013, t.j. ešte pred nariadením predbežného opatrenia, a tiež odmietala, aby sa vrátil do spoločného bytu. Nedôvodne žalobca v odvolaní namieta, že súd neskúmal, či sa počas doby od opustenia spoločnej domácnosti (6.1.2013) do dátumu nariadenia predbežného opatrenia nepokúšal vrátiť naspäť do spoločného bytu. Samotná skutočnosť, že žalobca podľa jeho tvrdení mal snahu vrátiť sa do spoločnej domácnosti a žalovaná mu to neumožnila, nezakladá príčinnú súvislosť medzi ním tvrdenu škodou a ujmu a nariadeným predbežným opatrením, pretože tieto skutočnosti (neumožnenie mu žalovanou vrátiť sa naspäť do spoločného bytu) nie sú následkom nariadeného predbežného opatrenia, ale sú následkom predchádzajúceho odchodu žalobcu zo spoločnej domácnosti v dôsledku vážne narušených vzťahov medzi stranami ešte pred nariadením predbežného opatrenia. Svedčí o tom aj predložená e-mailová komunikácia, v ktorej sa vyjadril, že si nedokáže predstaviť žiť so žalovanou v jednej domácnosti a z ktorej aj v spojení s predloženými nájomnými zmluvami vyplýva, že žalovaný po jeho odchode zo spoločného bytu ešte pred nariadením predbežného opatrenia, ani nemal v úmysle vrátiť sa naspäť. Príčinou vzniku žalobcom tvrdenej škody a ujmy vzniknutej mu podľa jeho tvrdení v mesiacoch jún až október 2013 nie je teda nariadené predbežné opatrenie, keď aj z tvrdení žalobcu o tom, že žalovaná mu ešte v období pred jeho nariadením neumožnila vrátiť sa naspäť do spoločného bytu, vyplýva, že v čase jeho nariadenia v spoločnom byte nebýval.

12. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozhodnutia dostatočne vysporiadal aj so zmenou právnej úpravy náhrady ujmy vzniknutej nariadeným predbežným opatrením účinnou od 1.7.2016, v dôsledku ktorej posúdil žalobcom uplatnený nárok aj podľa § 420 Občianskeho zákonníka, keď aj žalobca podaním zo dňa 7.12.2016 zmenil právne odôvodnenie žaloby tak, že po zmene právnej úpravy si právo uplatňuje podľa § 420 a § 424 Občianskeho zákonníka. Žalobca vo svojom podaní výslovne uviedol, že nemení petit žaloby ani jej vecný obsah, ale mení len právne odôvodnenie žaloby, a preto správne súd prvej inštancie s poukazom na to, že žalobca nerozšíril svoje uplatnené právo, ani si neuplatnil iné právo, nezmenil a ani nedoplnil argumentáciu týkajúcu sa rozhodujúcich skutkových tvrdení, konštatoval, že

nejde o zmenu žaloby. Predmetným podaním žalobca aj podľa názoru odvolacieho súdu zmenil len svoju právnu argumentáciu, ktorou odôvodňoval uplatnený nárok, bez zmeny uplatneného nároku a skutkových tvrdení a nebol preto dôvod pre pripustenie zmeny žaloby uznesením, tak ako žiadal žalobca.

13. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prvej inštancie sa zaoberal aj právnu argumentáciou žalobcu, týkajúcou sa aplikácie § 420 Občianskeho zákonníka a správne konštatoval, že v zmysle všeobecných ustanovení o zodpovednosti za škodu sa žalobca môže v konaní domáhať výlučne náhrady majetkovej ujmy - škody, a to za predpokladu preukázania, že mu škoda vznikla v priamej príčinnej súvislosti s porušením právnej povinnosti žalovanou. Keďže v konaní nebolo preukázané porušenie právnej povinnosti žalovanou, nie je splnený základný zákonný predpoklad zodpovednosti žalovanej za žalobcom uplatnenú škodu v zmysle uvedeného ustanovenia.

14. Dôvodne žalobca v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie sa nezaoberal jeho argumentáciou týkajúcou sa aplikácie § 424 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého za škodu zodpovedá aj ten, kto ju spôsobil úmyselným konaním proti dobrým mravom. V tejto súvislosti však odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že žalobca žalobu odôvodnil tým, že škoda a ujma mu vznikla nariadeným predbežným opatrením a uplatnil si náhradu škody, ktorá mu mala vzniknúť za obdobie trvania predbežného opatrenia a tieto ním tvrdené skutočnosti nezmenil ani jeho podaním zo dňa 7.12.2016, v ktorom len poukázal na pôvodnú formuláciu podanej žaloby s tým, že jej vecné odôvodnenie spĺňa podľa jeho názoru aj predpoklady relevantných ustanovení Občianskeho zákonníka, t.j. existenciu príčinnej súvislosti medzi vzniknutou škodou a konaním žalovanej. Zároveň poukázal na vnútorný psychický vzťah žalovanej k návrhu na nariadenie predbežného opatrenia s jej nepravdivými a zavádzajúcimi vyjadreniami v návrhu na nariadenie predbežného opatrenia a na dôvod jej úmyselného konania, t.j. blokovanie jeho styku s deťmi, ako aj na ďalšie konanie žalovanej, spočívajúce v podaní žaloby vo veci samej, opakovaného návrhu na nariadenie predbežného opatrenia na dočasný zákaz jeho vstupu do spoločného bytu, bránenie v užívaní spoločného bytu nevydaním kľúčov a ďalšie. Týmto podaním si však žalobca neuplatnil žiadnu ďalšiu, ani inú škodu, ktorá by mu mala vzniknúť konkrétnym úmyselným konaním žalovanej proti dobrým mravom a nezmenil svoje pôvodné tvrdenia že ním uplatnená škoda v tomto konaní mu vznikla v dôsledku nariadeného predbežného opatrenia, pričom však samotné podanie návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, ktorému súd prvej inštancie vyhovel, nemožno považovať za úmyselné konanie proti dobrým mravom v zmysle § 424 Občianskeho zákonníka. Okrem toho ani pri posudzovaní žalobcom uplatneného nároku podľa § 424 Občianskeho zákonníka nie je splnená podmienka existencie príčinnej súvislosti medzi vznikom nákladov žalobcu na nájomné za prenajatý byt a ujmy spočívajúcej v bránení mu v styku s maloletými deťmi v mieste ich spoločného bydliska, a to v období mesiacov jún až december v roku 2013, a nariadeným predbežným opatrením resp. konaním žalovanej spočívajúcim v podaní návrhu na jeho nariadenie; keď podľa tvrdení žalobcu tieto mali vzniknúť práve nariadením predbežného opatrenia súdom, avšak v zmysle vyššie uvedeného z vykonaného dokazovania vyplynulo, že sú dôsledkom predchádzajúceho odchodu žalobcu zo spoločného bytu, z dôvodu vážne narušených vzťahov medzi stranami. Žalobca si v konaní neuplatnil, a ani nešpecifikoval žiadnu konkrétnu škodu, ktorá by mu mala vzniknúť v dôsledku konkrétneho ním tvrdeného úmyselného konania žalovanej proti dobrým mravom, taktiež si neuplatnil a nešpecifikoval ani žiadnu konkrétnu škodu, ktorá by mu mala vzniknúť pred nariadením predbežného opatrenia, alebo po zamietnutí návrhu na jeho nariadenie odvolacím súdom, ale predmetom konania na základe jeho žaloby v spojení s jeho podaním zo dňa 7.12.2016, ktorým zmenil len právnu argumentáciu, bol len nárok na náhradu výdavkov vynaložených na zaplatenie nájomného a náhrada ujmy na bránení mu v styku s maloletými deťmi v mieste ich spoločného bydliska, a to v období od mesiaca jún až december v roku 2013, ktoré mu mali vzniknúť uložením mu zákazu vstupu do spoločného bytu predbežným opatrením, a preto irelevantné sú pre posúdenie dôvodnosti uplatnených nárokov skutočnosti uvádzané žalobcom v jeho odvolaní, týkajúce sa neumožnenia mu žalovanou návratu do spoločného bytu a bránenia mu žalovanou v styku s deťmi v inom období, ako v rozhodnom období vymedzenom v žalobe. Okrem toho len samotné neumožnenie užívania spoločného bytu resp. uloženie povinnosti dočasne nevstupovať do spoločného bytu sporových strán, nemá automaticky za následok aj nemožnosť styku žalobcu s deťmi, pretože umožnenia styku s maloletými deťmi sa môže žalobca ako ich otec domáhať v osobitnom konaní návrhom na úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom.

15. Žalobca ďalej v odvolaní namietal aj porušenie jeho práva na zákonného sudcu nedôvodnými a protizákonnými zmenami zákonného sudcu. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že po podaní žaloby dňa 12.5.2015 bola vec pridelená sudkyňi JUDr. Moravovej, ktorá vo veci konala až do zrušenia pojednávania nariadeného na deň 28.2.2017, a to z dôvodu jej práceneschopnosti, následne bola vec pridelovaná

iným sudcom, tak ako uviedol žalobca v odvolaní. O každej zmene sudcu bolo vyhotovené potvrdenie, ktoré je riadne založené v spise a z ktorého vyplýva, že bolo vyhotovené aj pre žalobcu.

16. Za zákonného sudcu treba v zmysle ustálenej judikatúry pokladať sudcu určeného v súlade s Rozvrhom práce vecne a miestne príslušného súdu (II. ÚS 87/01, III. ÚS 116/06). Ust. § 51 ods. 1 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, upravuje pridelovanie vecí určených podľa predmetu konania v súlade s Rozvrhom práce sudcom náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených ministerstvom tak, aby bola vylúčená možnosť ovplyvňovania pridelenia vecí. Odsek 4 citovaného ustanovenia však umožňuje aj prerozdelenie už pridelených vecí napr. v prípade dlhodobej neprítomnosti sudcu, ktorému bola vec pridelená, taktiež v prípade nerovnomernej zaťaženia sudcov, zmeny obsadenia súdu, alebo vylúčenia sudcu, ktorému bola vec pridelená.

17. Napadnutým rozsudkom vo veci rozhodol sudca JUDr. Maroš Maškovič, ktorému bola vec pridelená v súlade s rozvrhom práce ako novému zákonnému sudcovi v rámci prerozdelenia spisov z dôvodu personálnych zmien, a to Dodatkom č. 3 k Rozvrhu práce Okresného súdu Bratislava III, účinného od 1.3.2019. Z obsahu spisu neboli zistené žiadne také skutočnosti, z ktorých by bolo možné vyvodzovať akékoľvek snahy o ovplyvňovanie pridelenia vecí konkrétnemu sudcovi. Práve skutočnosti spočívajúce v dĺžke predmetného konania, podaní sťažností žalobcom na prieťahy v konaní, ako aj v práceneschopnosti JUDr. Moravovej a následne jej ďalšej práceneschopnosti nasvedčujú tomu, že pridelenie vecí dodatkom k rozvrhu práce inému sudcovi smerovalo k zabezpečeniu plynulosti konania vo veci a zabráneniu zbytočných prieťahov. Žalobca v odvolaní namieta, že zmena sudcu mu nebola oznámená, avšak aj v prípade ak by mu potvrdenie o pridelení novému sudcovi nebolo doručené, samotná táto skutočnosť nemá za následok, že by konajúci sudca, ktorému bola vec pridelená v súlade s rozvrhom práce, nebol zákonným sudcom vo veci. Zo zápisnice z pojednávania zo dňa 25.4.2019 vyplýva, že žalobca bol osobne prítomný na pojednávaní a mal možnosť vyjadriť sa, pričom zákonného sudcu nenamietal, na záver uviedol, že k veci nemá čo dodať a trval na svojej záverečnej reči. Vzhľadom na to odvolací súd posúdil tieto námietky žalobcu ako účelové. Pokiaľ namietal, že súd zrušil uznesenie o skončení dokazovania, toto uznesenie sa týkalo vedenia konania, proti ktorému odvolanie nie je prípustné a tento procesný postup nemá vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

18. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

19. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a žalovanej, ktorá mala úspech v odvolacom konaní, priznal náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).